

Ei nu-și uită eroii

Ziua Înălțării Domnului însoțește în fiecare an omagierea Eroilor Neamului Românesc, ocazie cu care în diverse localități din țară se organizează, după puterea și priceperea fiecăruia, o serie de manifestări pentru aducerea aminte a trăitorilor despre cei care au dat jertfa supremă.

Cum de mulți ani n-am mai fost prin locurile care păstrează ca o valoare de simbol memoria înaintașilor, mi-am propus, de mai mult timp, să revăd localitatea Titești. Împreună cu fiul meu, pașii ne-au purtat pe asfaltul care leagă Capitala de această localitate cu rezonanțe istorice.

De urci în lungul Oltului, dai de Călimănești, apoi lași localitatea Brezoi în stânga, iar de la Racovița o iei pieptiș în dreapta pe un drum asfaltat ce șerpuiește adesea în curbe foarte strânse și, după nici 10 km, ajungi în centrul Comunei Titești.

Aflată la confluența a trei județe, Argeș, Sibiu și Vâlcea, cu o structură a populației din păcate polarizată; fie foarte tânără (copii, adolescenți), având reale capacități intelectuale și de adaptare la o societate modernă, pe care o visează, fie vârstnică, înflăcărată să trăiască prin acești copii, dar cu o lacrimă neștearsă în suflet, că pentru munca lor de o viață nu pot trăi, în cel mai bun caz, decât prin ochii nepoților.

Îi vezi în automatismele de comportament că le lipsește ceva, deși, ca „Obște” cu acte în regulă, au tot ce și-ar putea dori. O șosea asfaltată, care leagă această localitate de DN 7, o prosperitate evidentă, tratată în relațiile cu exteriorii, cu parcimonie dar mai ales cu o încărcătură emoțională și sentimentală de excepție.

Această vizită într-o localitate străjuită de Munții Căpățâanii, ai Lotrului, pe de o parte, de Olt și Lotru, pe de alta, cu puternice rezonanțe istorice. În cele ce urmează voi încerca să schițez modul specific în care această localitate își cinstește eroii. Aici s-au forjat caractere, intelectualitatea locală, permanent prezentă alături de edilii perindați după anii 1950 au găsit de cuviință că, pentru a lega generațiile între ele, cultul eroilor trebuie pus la loc de cinste.

Cimitirul Eroilor, pentru dimensiunea acestei comune, reprezintă un adevărat sanctuar, clădit, amenajat și îngrijit cu pioșenie, de la copil și până la cel ajuns în pragul senectuții.

Datorită lor și-a găsit odihnă veșnică printre alții, dar la loc de cinste, unchiul meu, sublocotenent Constantin T. Stoika, poet erou căzut pe câmpul de luptă într-o înclăștare fără seamăn cu mașina de război germană în prima Conflagrație Mondială.

În „Însemări din zilele de luptă”, jurnalul său de război, primul de acest gen din literatura română, care se încheie cu trei zile înainte de groaznicul lui sfârșit, pe când, în calitate de sublocotenent, comanda o baterie de apărare a creștelor Carpaților, sunt evocate dramatismul și tensiunea teribilă de pe câmpul de luptă. Localități care acum sunt doar repere pe hartă, precum Căineni, Boșoara, Racovița, Perșani ș.a., acum 97 de ani erau inundate de sângele eroilor noștri. Și ce-ar putea fi mai de folos acestei comunități decât amintirea veșnică a celui care prin jertfa lui supremă, în condițiile unui dramatism greu de descris, a lăsat urme adânci în conștiința localnicilor; iar ei, ca o pioasă aducere aminte, au botezat școala din această comună cu numele său.

Inima vie a acestei inițiative a fost profesorul Vlădescu Nicușor, care cu o tenacitate de om deprins cu viața aspră a muntelui, fără a avea vreun ajutor din afara comunei, împreună cu localnicii au amenajat și îngrădit acest sanctuar. Cu sau fără nume pe ele, cimitirul este brăzdat de cruci albe precum imaculată e memoria eroilor, iar într-un loc aparte, la intrare, crucea și locul de veci al lui Constantin T. Stoika.

Aceste inițiative nu au apărut dintr-un hazard, dintr-o dorință a unor inițiatori de a avea un subiect despre care să se vorbească.

Au știut exact ce au de îndeplinit, independent de familiile lor, pentru că eroii ce și-au găsit odihna în acest sanctuar, precum și poetul erou Constantin T. Stoika, de acum le aparțineau nu numai lor (ei intraseră deja în istorie), deveniseră un reper al conștiințelor la nivelul întregii țări. Au considerat că este datoria lor să conserve și să ducă mai departe un ideal, acela că indiferent de forța armată care ți se opune, dragostea de pământurile străbune nu are limite, iar jertfa lor (a eroilor) li s-a părut normală, o recunoaștere că acei eroi aparțin acestei nații și că sublimul sacrificiu este un act firesc

pe eșafondajul îngrâncenării războinice.

Constantin T. Stoika, alintat Costel, „copilul cu ochi de vis, melancolici și plini de simțire” cum îl va descrie Alexandru Macedonski, a avut o viață scurtă, dar densă în acțiuni și activități literare, de atitudine, militare, culminând cu sacrificiul de sine.

A avut o permanentă legătură cu viitoarele personalități ale neamului românesc, precum profesorul lui, Ovid Densusianu, Duiliu Zamfirescu, Gala Galaction, Mia Frollo, Victor Eftimiu ș.a.

Atât monumentul dedicat lui și altor eroi cât și manifestările ocazionate pentru odihna veșnică au fost realizate independent de familia noastră, descoperindu-se ulterior, adică după anii '50, această laudabilă inițiativă.

Programul manifestărilor s-a derulat natural, ca în fiecare an; acum ceva mai amplu, mai profund, spun localicii, simțindu-și rolul de organizatori și gazde pentru vizitatori, printre care și noi.

Slujba de pomenire de la Biserică, drumul de penitență de cca 4 km până la Dealul Mlăcii, unde se află cimitirul, au reprezentat reperele unde s-au derulat manifestările de pomenire a eroilor. Au participat, cu mic cu mare, toți cei care s-au putut deplasa la cimitir, peste 300 de persoane. Au marcat evenimentul, prin ample luări de cuvânt, primarul comunei, directorul școlii. Slujba de pomenire la cimitir a avut o încărcătură emoțională aparte prin faptul că a fost însoțită și de un elevat program artistic susținut de elevii școlii.

Aproape ca în fiecare an, și acum, din înălțimile cerului, cei comemorați au vărsat o lacrimă de recunoștință pentru organizatorii acestei manifestări presărând cu un pospai de ploaie, ca un fel de botez, din înaltul cerului pogorât spre a marca și mai mult acest unic eveniment anual.

După redactarea acestui material, am aflat că sufletul acestei manifestări, Preotul Sandu Marius, s-a stins într-un groaznic accident. De fapt, acest plăpând uriaș iubit până la devoțiune de către toți enoriașii din zonă și nu numai, pe care l-am cunoscut îndeaproape, a ținut să-și arate profundul respect și adâncă pioșenie marcând comemorarea printr-o slujbă de o amploare deosebită, mobilizând enoriașii spre reculegere, pentru luare aminte, pentru slava eternă a celor trecuți în nemurire. Discuțiile avute ulterior au conturat nu numai disponibilitatea ca acest eveniment să capete o continuă amploare, dar în același timp să devină un moment de coagulare a tuturor inițiativelor de comemorare a eroilor români, indiferent de meleagurile unde s-au jertfit.

Dumnezeu să-l așeze în rândul celor drepți, deoarece a făcut mult bine pentru localitatea Titești, iar dispariția lui lasă un imens gol în sufletul celor care l-au cunoscut.

FLORIAN LAURENȚIU STOICA (STOIKA)

volumul „Lumini sub umbre” - Editura „Laurent - anul 2016

0%

User Rating: Be the first one !